

Tisztelt Igazgató úr, Tanáraink, Kedves Szülők, Diáktársaim és Vendégek!

Elérkeztünk a naphoz, amelyet már oly régóta vártunk, ez a szalagavatónk napja. Nehéz a dolgom, hiszen egy egész évfolyam nevében kell most búcsúznom.

Egy ideje foglalkoztat a gondolat, vajon mit is jelent számunkra a szalagavató, a szalag, amit a mai estén a mellünkre tűztek. Bár még koránt sincs vége középiskolai pályafutásunknak, mégis lezárást szimbolizál, azoknak az éveknek az elmúlását, melyek jóval gondtalanabbnak bizonyulnak, mint az előttünk álló, eseménydús időszak. Felelősségtudatra int, elválaszt a gyerekkortól, eközben persze összeköt bennünket egymással. Megerősíti a kapcsolatot közöttünk, akik együtt éltük át a gimnáziumi évek boldog pillanatait, vagy épp nehézségeit.

Az ember életének talán legszebb és egyben legfontosabb szakaszát töltöttük itt. A felnőtté válásunk útja volt ez mely néhány év öröm és bánat, siker és kudarc, hit és meg-megújuló remény érzésével volt kikövezve. Egymás számára ismeretlenként érkeztünk, majd barátságok szövődtek és most összekovácsolódott közösségekként távozunk. Az itt megszerzett tudás segítségével pedig felkészültünk arra, hogy a ránk váró kihívásoknak is megfeleljünk.

4 illetve 5 évvel ezelőtt megszeppent kilencedikesként léptünk be a Kanizsai kapuján, várva az új társakat, az új életet. Mindannyiunk számára a gólyaavató vicces feladataival kezdődött minden. Az akadályokat persze könnyedén véve év végére már mind rájöttünk, hogy az, hogy egy másik osztály már megírta előttünk ugyanazt a dolgozatot, egyáltalán nem jelenti azt, hogy nálunk bárkié ötös lesz! Tizedikben és tizenegyedikben már rutinosan kezdtük az évet, igyekeztünk a legtöbbet kiharozni magunkból, hiszen nyelvvizsgák, tanulmányi versenyek, előrehozott érettségik nehezítették napjainkat. Sokan közülünk szép eredményekkel öregbítették iskolánk hírnevét.

Idén pedig már minden a jövőnkéről szól. Újra a nyakunkon az iskolaválasztás, majd az érettségi. Már csak fél évünk van hátra, hogy híressé váljunk és nyomot hagyjunk magunk után a tanároknak, hogy összeírjuk az aranyköpéseket, és további emlékeket szívjunk magunkba, amelyeken majd jót nevetünk az osztálytalálkozókon. Az egyforma szalag csak ideig-óráig köt minket össze, de az emlékek, a sok óra előtti izgulás, a tippelgetések, hogy „na vajon ki felel”, a „hadd menjek le a büfébe, mert mire kicsengetnek nem marad semmi”, a sok nevetés egyaránt az iskolában és a közös programokon, kirándulásokon, ezek teszik igazán feledhetetlenné az itt töltött éveket.

Hálásak lehetünk iskolánknak, a szülői munkaközösségnek és fantasztikus a diákönkormányzatnak, hogy rengeteg iskolai rendezvénnyel, kirándulással, mozizással és természetesen a Dorottya bállal, egy igazi családdá formált minket.

Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy hatalmas köszönettel tartozunk tanárainknak, tudásuk lelkiismeretes átadásáért, türelmükért, hogy akkor is elviseltek minket, amikor a szüleink már nem és a fáradságos munkáért, amit az itt töltött évek alatt értünk tettek, hogy azokká az emberekké válhassunk, akik most vagyunk.

Köszönetet kell mondjunk szüleinknek, családuknak az önzetlen szeretetért amivel végig kísérték gimnáziumi éveinket, a segítségért és támogatásért, mely nélkül ma nem állhatnánk itt.

De ez a nap még legyen az önfelelt ünneplésé, hiszen *"három dolog soha nem tér vissza: a kilőtt nyíl, a kimondott szó és az elmúlt nap."*

Kedves diáktársaim a jövőtökkel kapcsolatban szeretném figyelmetekbe ajánlani Steve Jobs alábbi gondolatait:

"Az időd véges, úgyhogy ne vesztegesd el arra, hogy valaki más életét éled! (...) Ne engedd, hogy mások véleménye túlharsogja a saját belső hangodat! De ami a legfontosabb, legyen elég bátorságod a szívedre és a megérzéseidre hallgatni! Ők valahogy már most is tudják, mivé akarsz válni valójában."